

KRÖNIKA

Christian
Sandblom:
Ordlöst
språkCHRISTIAN
SANDBLOMkyrkoherde
i Ulricehamns pastorat

I Religionens värld vill språket hjälpa till och knyta samman den del av tillvaron som vi tror oss behärska med den del av tillvaron som vi inte behärskar och som är så stor att våra ord inte räcker till.

I nom vårt svenska språk finns mängder av olika fackspråk; verkstadsmekanikens språk, läkarens språk och så vidare, mängder av olika fackspråk som alla uttrycker sig på svenska. Fackspråk som är nödvändiga för att vår vardag ska fungera. Även olika situationer behöver sitt speciella språk och allt detta använder vi oss av utan att tänka på det.

Kärleken har många språk. Alltifrån ganska grova ord utan minsta romans till ett språk där allt bara väller över en som en underbar flod och man önskar att detta romantiska språk får djupna och vidga sig åt alla håll. "Bara du går över markerna känner var källa ditt namn" för att ta ett exempel. Hur skulle det bli om vi inte hade de många olika språken för de olika situationerna.

I Religionens värld vill språket hjälpa till och knyta samman den del av tillvaron som vi tror oss behärska med den del av tillvaron som vi inte behärskar och som är så stor att våra ord inte räcker till.

För det ändamålet krävs ett speciellt språk som knyter ihop orden med ordlösheten och talar in i vår vardag men samtidigt har en öppning mot den del av verkligheten dit orden inte når, både här och nu och samtidigt större än allt jag kan omfatta.

Om vi vill jämföra de olika språkvärldarna med varandra så vetter religionens språk mer åt samma håll som kärlekens och poesins språk än åt sådant språk som vi vant oss vid att kalla strikt vetenskapligt, samtidigt som religionens språk har sin egen karaktär av att förbinda historia – nutid – framtid och i allt detta räkna med Gud.

Det var många barn som adopterades till Sverige från Colombia på 1970-talet. 15 månader gamla Carolina var en av dem.

"Jag funderade mycket på varför just jag blev bortlämnad"

ULRICEHAMN

För henne var det inte särskilt konstigt att vara lite mörkare än andra barn. Hon var ju svensk, precis som alla andra. Hemma i familjen behandlades hon på samma sätt som den fem år äldre brodern, som är biologisk son till föräldrarna. Det var när hon mötte människor som frågade om hennes ursprung, som hon förstod att något skilde henne från mängden.

Carolina Skyldberg sitter hemma i köket på Jägarregatan. På köksbordet står en dator med en trave böcker intill. Carolinas historia har blivit en bok och nu skickar hon den till alla som vill läsa den. Idag sitter hon på Eskeskogs bokhandel i Ulricehamn och signerar den.

Hon berättar om när familjen flyttade från skånska Perstorp till Malmö, då hon hamnade i ett multikulturellt samhälle. Då försvann känslorna av utaförskap ett tag. Sedan kom tonåren och med den funderingarna och frågorna. Hon minns att hon i konflikter i köket kunde kasta ur sig "jag önskar att jag aldrig kommit hit" och att hon var avundsjuk på sin bror som verkade ha så lätt för att smälta in.

– Jag funderade mycket på varför just jag blev bortlämnad. Jag fantiserade mycket om min mamma. Vem var hon egentligen, en prinsessa kanske? Hon

kanske kommer och hämtar mig?

Med tiden infann sig en känsla av ensamhet i henne. Och den ville inte försvinna. Hon kände sig rastlös och rotlös. Carolina lägger huvudet bakåt, funderar ett slag och säger att det är svårt att sätta ord på alla känslor.

När hon fyllde 18 år fick hon en pärm med all dokumentation från adoptionen av sina föräldrar. "Här. Här är allt vi har. Vi vill att du ska ha allt som vi samlat."

Carolina tittade i den, men det mesta var på spanska och efter en tid kunde hon släppa alltihop.

Ganska tidigt träffade hon Anders, som nu är pappa till hennes tre barn – en fjärde på väg. Tillsammans flyttade de till Kalmar för att plugga. Carolina minns tiden som ganska jobbig:

– Det fanns en sorgsenhet som bara vällde över mig. Jag mådde inte bra. Det var någon form av depression. Då började jag tänka på att jag kanske borde ta reda på vad det stod i den där pärmen. Bland annat fanns det med ett dokument från samtalet mellan socialsekreteraren och min biologiska mamma, när hon beslutat sig för att lämna bort mig. Det stod bland annat att hon varit tvungen att lämna mig ensam på nätterna. Det gjorde ont.

Hon visste en del redan.

Hennes föräldrar hade aldrig försökt hålla något av hennes ursprung hemligt, men det var först när hon fick sitt första egna barn som hon bestämde sig för att se om hon kunde hitta sin mamma.

– Egentligen var det många små steg som till slut ledde fram till att jag ville berätta för min biologiska mamma att jag har det bra, att jag har ett bra liv, för tänk ändå vilket beslut det är, att lämna bort sitt barn. Vilka skuld-känslor man måste brottas med efteråt. Det var när jag stod där med min egen lilla bebis, som den insikten slog mig med full kraft. Dessutom tycker jag att jag hört av alla som lämnat bort sitt barn, att de alltid säger att "det inte gått en dag utan att jag tänker på mitt barn".

Hon anmälde sig till tv-serien Spåröst, där man hjälpte adopterade barn att hitta sina biologiska föräldrar. Men det blev aldrig något.

I augusti 2013 kom beskedet från Adoptionscentrum som Carolina tagit hjälp av: "vi har hittat din mamma, vill du gå vidare?" Det ville Carolina. Efter en tid kom nästa besked "nu har vi träffat din mamma. Hon blev väldigt chockad. Hon behöver nog lite tid."

Carolina föreställde sig den kommande tiden som full av brevskrivande på det gamla sättet. Hon hade fått höra att hennes mam-

Carolina Skyldberg har besökt sin biologiska mamma i Colombia

ma inte var så hemma på det här med datorer. Plötsligt en dag plingade det till på Facebook. En Gilma från Colombia ville bli hennes vän. Nu blev det riktigt intensivt med meddelanden som gick fram och tillbaka. Båda var nyfikna och ville veta allt om varandra.

– Jag blev som uppslukad! Det var mycket att bearbeta. Och jag fick jättedåligt samvete för att jag försvann iväg från familjen.

I april 2014 åkte hon och maken Anders till Bogota för att träffa den biologiska mamman. Hemma i Ulricehamn tog hennes föräldrar hand om barnen. Inför resan kom en kompis hem till paret och övade spanska. Det kunde ju vara roligt att förstå varandra lite grand.

Det var nervöst och när

hon stod öga mot öga med sin biologiska mamma stannade tiden. Sådär i efterhand konstaterar Carolina att det var överkligt. Det var som i en film och i bakhuvudet gnagde en tanke "ska jag inte känna mer?"

Biologiska mamman Gilma grät. Carolina studerade henne och letade likheter. Ja, hon var lite kortare, annars kunde hon känna igen sig i Gilmas utseende. Det visade sig att Carolina hade två halvsyskon som också var med. Efter en stund kom resten av släkten och det blev ännu mer intensivt med kramar och pussar. Dessutom hade de med sig stora sopsäckar med presenter.

Gilma sa:

– Nu är du här. Du är min dotter. Nu vill jag gottgöra. Det blev elva intensiva dagar. För Carolina blev

och mamman har varit på besök hos Carolina i Ulricehamn. Carolina Skyldberg har skrivit en bok om adoption och sin egen resa.

FOTO: PERNILLA RUDENWALL PETRIE

det omvälvande och en känslomässig berg- och dalbana. När hon gick på planet hem till Sverige kände hon sig pånyttfödd. Hon kände sig tacksam för det egna livet och tyckte om sig själv på ett helt nytt sätt. Det kändes okej att lämna. Hon visste att Gilma hade det bra. Sista natten hade Carolina fått tillbringa med henne, sin syster och sin bror. Den var magisk, berättar hon:

– Att få ligga där mellan dem och småprata. Det var överkligt.

Fyra månader senare stod Gilma på Landvetter. Tanken var att hon skulle stanna i tre veckor och leva med familjen Skyldberg för att få en inblick i dotterns liv och vardag. Hon skulle också få träffa Carolinas föräldrar.

– Jag var lite orolig inför det. Det har varit en pro-

cess för mina föräldrar också. De har haft olika känslor inför det här och även om de har haft ansvar för dem, så har jag velat att det skulle bli bra. Och den dagen vi tillbringade tillsammans ihop blev jättefin.

När Gilmas avresedag närmade sig fick Carolina stark separationsångest. Hon var inte redo att släppa iväg Gilma än. Hon behövde också få läka, och där var hon inte riktigt än. Så Gilma fick stanna några veckor till. När avresedagen till slut kom, var Carolina tacksam för att hennes man låtit henne ha Gil-

ma hos sig längre än vad som först var planerat, och dessutom tagit nästan allt ansvar för deras barn, så hon hade kunnat gå upp i det som hon nästan beskriver som en förälskelse i sin biologiska mamma.

Bara några månader senare åkte Carolina tillbaka till Bogota igen. Den gången för att se staden hon var född i tillsammans med Gilma. Även det blev en omvälvande upplevelse, även om det var jobbigast för Gilma den gången.

Nu har Carolina landat i sin nya identitet. Med den kom nya tankar som "hur vill jag leva?" upp till ytan. De resulterade att hon lämnade en fast tjänst för att satsa på ett eget företagande, boken som hon skrev i ett rasande tempo är nu utgiven, och när fjärde barnet är fött ska hon etablera sig som ledar-

skapsutvecklare, personlig coach och yogainstruktör.

– Jag vill också hjälpa andra adoptivbarn genom att föreläsa om mina erfarenheter. Jag hoppas att mina erfarenheter ska komma till nytta.

Är du färdig med sökandet nu?

– Ja, jag är färdig. Många känslor har försvunnit. Nya har kommit. Och rotlösheten som jag burit på är borta. Och nu, när jag får mitt fjärde barn, ska jag bjuda hit Gilma igen, har jag tänkt.

Om ett år sänds en dokumentär om Carolina, att bli mamma och hitta en annan mamma i SVT. Inspelningarna pågår för fullt.

– Jag har slutat låta rädslan styra mig. Nu vill jag börja säga ja till saker. Det finns inga misslyckanden,

FAKTA

Yogar gärna

Namn: Carolina Skyldberg

Ålder: 36 år

Familj: Maken Anders, barnen Marcella, Noel och Olivia. Fjärde barnet föds i slutet av mars.

Bor: I Ulricehamn

Gör: Egen företagare, författare, certifierad ledarutvecklare och beteendevetare i grunden. Medverkar just nu i en dokumentär om att vara adopterad, som ska sändas i SVT nästa år.

Fritid: Yoga och meditation samt att resa med familjen.

Äter helst: Sushi

Dricker helst: Vatten

Senast sedda film: En man som heter Ove

Aktuell med: Den egna boken Adoption, att låta själen läka

bara nya erfarenheter. När man tackar ja till livet, så börjar det hända saker.

TEXT
ANETTE WESTERLUND
anette.westerlund@ut.se
0321-262 16